

ficerede Sager ved Underretterne og ved Overretten — jeg kan sige dette uden enhver Bagtanke; thi jeg hører ikke til den Klasse af Sagførere, som her vilde kunne komme i Betragtning. Jeg skal ikke sige noget imod, at man, den Gang Sagførerloven af 1868 kom og i saa høj Grad udbødede Kredsen af dem, der overhovedet vare berettigede til at føre Sager og møde for Folk i Retterne, gav de daværende Overretsprocuratorer et Privilegium, en Eneret til indtil videre at have disse offentlige og beneficerede Sager for sig selv; men det forekommer mig dog, at det nu var paa Tide at udbide denne Kreds. Ikke blot ere de ærbørdige Herrer, som allerede for 25—27 Aar siden fandtes værdige til at blive Overretsprocuratorer, jo nu blevne saa meget ældre — nogle af dem saa meget ældre, at de vel nok alene af den Grund kunde trænge til en Afsløsning — men dertil kommer, at deres Antal jo er i betydelig Grad formindsket. I 1869 var der her i Byen 50 Overretsprocuratorer, i 1870 52. Dermed standsede saa Udnævnelsen af Overretsprocuratorer, men i dette Øjeblik er der kun 20 tilbage af de 52, og det stont ikke alene Befolkningens, men dermed ogsaa Sagerens Antal er steget til over det dobbelte. Saa vidt jeg har kunnet finde i de statistiske Oplysninger, ere de civile Domsjager her i Byen — det er ganske vist ikke blot de beneficerede, der er Tale om, jeg har ikke kunnet finde særlige Opgivelser for dem alene, men deres Tal staaer vel nogenlunde i Forhold til de andre — fra 4,201 i 1869 stegne til 9,400 i 1890. Med Hensyn til den kriminelle Retsspleje, da er Forbrydernes Antal i Kjøbenhavn steget i samme Tidsrum fra 800 i 1869 til 1,350 i 1890. Under en saa enorm Stigning af Sagerens Antal i Forbindelse med en saa stærk Tilbagegang i de Sagføreres Antal, hvem disse Sager betros, synes det mig dog at ligge nær, at det toges under Overvejelse, om der ikke var Grund til nu her i Kjøbenhavn, som det for længst er stet ude omkring i Landet, at aabne Døren, at tage de mange yngre friske Kræfter, som der er nok af, i Brug ved disse Sagers Udførelse. Det forekommer mig, at ikke blot Hensynet til de alderstegne Herrer, der kunne trænge til Hvile, taler derfor, og heller ikke blot Hensynet til de yngre Kræfter, der sikkert med stor Fornøjelse vilde engageres af den højtærede Justitsminister til Deltagelse i disse Sagers Behandling, men navnlig Hensynet til de fattige Folk, hvis Sager det her drejer sig om, taler for, at denne Sag tages under grundig Overvejelse.

Maa jeg blot gøre endnu en Henstilling. Jeg ved ikke ret, om det Spørgsmaal forterer under Justitsministeren eller Finansministeren, det vedkommer Dyrehaven. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) i hans Betragtninger over den Udelæggelse, som Dyrehavens østlige Del er Genstand for, og i hans Ønske om, at Rystbanen aldrig var kommen til at gaa den Vej, men derimod Best om Dyrehaven. Det er det dog nu for sent at tale om. Der er imidlertid en anden Plet i Dyrehaven, paa hvilken jeg gerne vilde henlede den ærede vedkommende Ministers Opmærksomhed, det er Dyrehavsbakken. Det er ikke det ufyldige Folkeli, som der udvikler sig i mere eller mindre naive Former, som jeg anser over. Det kan volde nogen Alarm navnlig St. Hans Aften, men det kommer man over, selv om man bor i Nærheden deraf. Nej det, jeg vil tillade mig at anke over, fordi jeg ikke forstaaer, hvorfor det skal være saaledes, det er det, at vel omtrent hvert andet Telt i Dyrehaven er et Bordel, eller i alt Fald i høj Grad bærer Præget deraf. Det forekommer mig at være lidet passende til Dyrehavens Bestemmelse og lidet foreneligt med det ufyldige Folkeli og først og fremmest Barnelev, som udfolder sig der paa Dyrehavsbakken.

De storpolitiske Betragtninger, der ere fremkomne under denne Behandling, skal jeg ikke komme videre ind paa, dertil har jeg endnu bearet for meget af det, der er en Unglings skønneste Dyd. Men en Ting vil jeg dog tillade mig at udtale i Tilslutning til de Ytringer, som ere komne frem fra mine Meningsfæller, og det er det, at naar ogsaa jeg ønsker, at man i al Fredelighed skulde komme ind paa en Forhandling om, et Forsøg paa at komme til en Forstaelse af den Forsatning, vi have, eller til Stabelse af en ny, som kunde danne et holdbart Rettsgrundlag for vort politiske Liv, saa er det, fordi jeg mener, at vi have Lov til at gaa ud fra, at en saadan Forhandling ikke vilde være ganske haabløs. Jeg støtter dette paa tre Ting. For det første paa de stærke Udtalelser, der kom fra de Venstremænds Side, der i sin Tid gik med til Forliget, om, at der fra alle Sider inden for „de høje kontraherende Partier“, baade fra Venstre og Højre, som gik med til Forliget, var den ærligste og redeligste Vilje til at komme bort fra Provisoriet, til at faste det over Bord, ramme en Pæl igennem det, eller hvad man nu kaldte det. Det forekommer mig, at man maa have Lov til paa disse